

for Ribe Amts 2den Valgkreds (Schiern) sagt, at Grundlovens § 4 ikke kan være Hjemmel til at forandre Arvesølgen, fordi Grundloven er given paa en Tid, da man ventede, at den og skulde gjælde for Slesvig; men det maa jeg aldeles benægte. I det af Regjeringen forelagte Grundlovsudkast var det nemlig vel bestemt, at Grundloven ogsaa skulde gjælde for Slesvig; men Rigsforsamlingen vilde ikke oppebie den Tid, at Mand fra Slesvig kunde blive tilkaldte, og vedtog derfor, at den blot skulde udkomme som Grundlov for Danmark. Men ikke desto mindre lod man den 4de Artikel staae; jeg har for længe siden udtalt, hvorledes det var høist betænkeligt, at man ved Grundlovens 4de Artikel gjorde Kongelovens Arvesølge løs, blandt Andet ogsaa, fordi at et af de vigtigste Baand, som bandt Slesvig til Danmark, derved løstes; men den Tid var der Ingen, som vilde agte derpaa (Hør!). Men fordi den Hylдинг, som foregik 1721 i Slesvig til Kongen og hans Arvinger secundum tenorem Legis Regiæ er en af de vigtigste og bedste Grunde, som man kan paabe- raabe sig med Hensyn til Slesvigs og Danmarks Sammenhang, og det derfor i sin Tid var betænkeligt at give Slip derpaa, følger dog ikke deraf, at man nu, da Forholdene have stillet sig anderledes, skulde med Hensyn til Slesvig være nødt til at holde paa Kongelovens Arvesølge. Det er forhen udtalt, at Slesvig allerede ved Occupationen i 1720 og endnu mere ved den endelige Afstaaelse 1773 er blevet indlemmet i den danske Krone, ikke i det specielle Kongerige Danmark, det er aldrig skeet, men at det er indlemmet i det danske Monarchie, saaledes, at de skulde høre sammen. Men hvad der er det Vigtigste, det er, at det under de nuværende Forhold er nødvendigt, naar det danske Monarchie skulde bestaae, at der dannes en fælles og klar Arvesølge, og at Europas vigtige Magter ville garantere, at det er til fælles Bedste. Den danske Rigsdag har en lobbegrundet Ret til at bekræfte eller modsætte sig denne Arvelov, men, da saadanne Indretninger endnu ikke ere indførte i Slesvig og Holsteen, og, da det aldeles ikke er gjørligt at overlade det til de forffjellige Landsdele at beslutte, hvorvidt de ville blive sammen eller ikke, saa er der ingen

Grund for os her til at gjøre nogen Banffelighed med Hensyn til den retlige Mulighed, der maatte være for Kongen til at indføre en Arvesølgelov, som ogsaa skulde være gjældende for de andre Lande; det er Noget, som slet ingen Banffelighed vil have, naar vi ikke selv gjøre disse Banffeligheder; thi hvad Europas meest ansete Magter vedtage, og som forøvrigt i sig selv er overeensstemmende med den sande Retffærdighed, fordi det gaaer ud paa at holde det sammen, som bør holdes sammen, og ikke, for underordnede dynastiske Interessers Skyld, rive det løs fra hinanden, naar det skeer, kunne vi være ganske rolige og behøve ikke at frygte. Den samme ærede Folkethingsmand, som jeg nævnte, har yttret, at Garantierne ikke betøde noget Stort, og anførte flere Exempler paa, at Garantier, som vare givne for evig Tid, dog ere overtraadte. Disse Exempler ere vel de fleste bekjendte; men det forekommer mig, at de have aldeles Intet at sige her. Dersom man kunde foreslaae noget Bedre og Sikkrere, saa skulde jeg med største Fornøielse indlade mig derpaa, men i Mangel af noget Bedre saae vi at nøies med det, vi kunne faae, og jeg tror, at i de Tilfælde, hvor saaledes flere Staters Garantier ikke have havt den tilstgitede Følge, har det været, hvor der har været store europæiske Conflicter, som traadte iveien derfor, og det var f. Ex. det, som løste Forholdet mellem Belgien og Holland, det var Revolutioner, som man ikke kunde overvinde. Men her kan man ikke let tænke sig saadanne Conflicter (Jo!); thi det er antaget nu og vil fremdeles blive antaget, at det stemmer med den europæiske Interesse, at vedligeholde det danske Monarchie i sin nærværende Sammensætning, og de moralske Forpligtelser, som Staterne paadrage sig ved saadanne høitidelige Acter, gjælde dog virkelig vistnok noget; jeg vil ikke paastaae, at de gjælde under alle tvivlsomme Collisioner og Storme, men der skal dog Meget til at overvinde dem, og, naar vi ikke kunne skaffe os en bedre og sikkrere Existent, tror jeg, vi maae lade os nøie dermed. Der menes, at den danske Kere skulde lide ved, at man antager en Arvesølge, som bliver paa- nødt os af Europa; men det er en aldeles urigtig Opfattelse, det er ikke Europa, som